Vierde Jaer. Nr 7. Zaterdag, 14 February 1857.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 14 FEBRUARY.

Wy kenden zeer goed de stoutmoedigheid der overdrevene party, doch wy meenden niet dat M. Frère, het bezonderste kopstuk dezer party, de zaken zoo verre zou durven dryven hebben, als dat hy het, in de twee laetste zittingen der Kamer, gedaen heeft : noch meer noch min heeft hy voorgesteld dan van het art. 12 der Constitutie te vernietigen ; dat artikel verbiedt de verbeuring der goederen te herstellen ; nogtans die verbeuring vraegde M. Frère ; nutteloos van te zeggen ten nadeele van wien, men kan gemakkelyk raden dat het ten nadeele der katholyken was.

Nu ter zake. Er bestaen in Belgie 781 fondatien van studiebeurzen, na genoeg eene inkomst opleverende van 390,000 franks. De oudste dezer fondatien is van het jaer 1599, de anderen zyn later gedaen en de jongste klimt slechts op tot in 1850. Al de fondatien betoonen de genegenheid van den stichter voor zyne familie en voor de bewooners der gemeente waer hy geboren is, aengezien hy gewild heeft dat de beurzen gegeven wierden : 1° aen zyne naestbestaende ; 2° by gebrek van bloedverwanten aen de bewooners zyner gemeente. Tevens heeft hy aengeduid welke persoonen gelast zyn met het vergeven dier beurzen : hier is het den pastor, daer den burgemeester der gemeente, elders de leden van het bureel van weldadigheid, enz., enz. Die staet van zaken, die wil der stichters is altyd geëerbiedigd geworden door al de gouvernementen die elkaer hebben opgevolgd. Nooit is er, in 't algemeen, de minste beroering aen die fondatien toegebragt. Onder het schrikbewind van 1792 zelf, zyn ze niet aengeraekt geweest : de revolutiemakers van dien tyd sloegen de goederen der kerken en kloosters aen, maer zy maekten voorbehoudingen voor de goederen der studiebeurzen. Eene eerste beslissing in 1792 genomen, werd bevestigd in 1793, en later herstelde de wet van messidor jaer V de bezondere bestueren der fondatien, die sinds dien altyd vry en onafhankelyk zyn blyven bestaen.

Nu, wat wil M. Frère ? Hy vraegt stelliglyk dat het bestuer en het vergeven dier beurzen aen het gouvernement worde toevertrouwd, 't is te zeggen, dat men 781 familien beroove van hunne goederen, en van hunne regten en dat men de bestuerders door de stichters aengeduid, afstelle !

Niemand kan het miskennen, 't is de verbeuring der goederen, verboden by artikel 12 der Constitutie ; 't is eene ellendige naaping van hetgene er in Piémont is geschied. M. Dumortier heeft het zeer wel gezegd : de lauwers geplukt door den piemonteeschen Cavour laten M. Frère niet slapen : hy wil ook de dievery in de wet brengen.

Ongelukkiglyk voor hem, wy zyn hier in Piémont niet ; hier heerscht het regt ; hier moet de religiehaet wyken voor den eerbied die aen een andermans goed verschuldigd is ; hier moet men den wil der stervenden eerbiedigen ; M. Frère weet het immers by ondervinding : de natie heeft hem uit zynen ministerszetel geworpen om dat hy dit geheiligd grondstelsel miskend had, en deze mael zal hy in zyne poogingen om de Constitutie te schenden niet beter slagen.

In eene volgende zitting heeft M. Malou, op de zegepralendste wyze, de bedrogredenen van M. Frère wederlegd ; hy heeft de gansche geschiedenis der fondatiebeurzen gemaekt, en betoond dat de luiksche representant veel verder wil gaen dan de revolutionnairen van 1793 ; hetgene Robespierre, Marat en anderen bloeddorstige schelmen geëerbiedigd hebben, wil M. Frère schenden en vernietigen. In het voorbygaen, heeft de achtbare en geleerde gedeputeerde van Yper de leugens aengetoond van M. Verhaegen, die al te liberael was voor de universiteit van Leuven, daer hy aen dit gesticht beurzen toeeigende die het nooit had genoten.

M. de Theux is de gevolgen komen aentoonen van die onophoudelyke aenrandingen tegen het vrye onderwys ; gy zult maken, heeft hy aen de overdrevenen der linker zyde gezegd, dat de verdedigers der vryheid zullen weigeren van nog geld te stemmen voor een Staetsonderwys 't welk dienen moet om de vryheid te verdrukken.

M. Dumortier heeft M. Frère het masker afgerukt, toen de Luikenaer kwam zeggen dat hy, Frère, den verdediger was der vryheid van onderwys : De vryheid by u, zegde M. Dumortier, is het masker ; de waerheid, is de vryheid van anderen te beschuldigen, van degene te verdrukken die aen uwe politieke denkwyze niet toebehooren.

Dood van graef Felix de Merode.

Ziehier in welke bewoording de *Moniteur* dit betreurensweerdig sterfgeval meldt :

« Een uitstekend man, onderscheiden door de kostbare hoedanigheden van hert en geest, door de regtzinnigheid van zyn karakter, door zyne zelfopoffering jegens Koning en Land, door zyne opregte en vurige vaderlandsliefde, door den stand dien hy bekleed heeft, hetzy in het gouvernement, het zy in de raedsvergaderingen der natie ; een man wiens persoonlyke doorluchtigheid verbonden is aen den oorsprong van den staet van zaken, in 1830 gesticht, even als de doorluchtigheid zyner edele familie opklimt tot de eerste tyden onzer jaerboeken, M. DE GRAEF DE MERODE, groot officier der koninklyke orde van Leopold, gedekoreerd met het Yzeren Kruis, groot-kruis der Christus-orde van Portugal, officier der keizerlyke orde van het Eere-Legioen, oud-minister en minister van Staet en lid van de Kamer der volksvertegenwoordigers, heeft de wereld verlaten, alwaer hy niets dan goed gedaen heeft, en waer hy niets dan diepe en wettelyke droefheid zal achterlaten.

» M. de graef Félix de Mérode, over eenige dagen door een geweldig pleuris aengerand, heeft de hulpmiddelen der wetenschap by de ergheid van de ziekte zien te kort schieten. Hy heeft zaterdag ten half vyf het H. Olyssel ontvangen, en door zyn onwrikbaer geloof versterkt, door zyne weenende familie omringd, is hy denzelfden avond, ten half elf, gestorven, blyken gevende van de gevoelens eens waren kristenen, die hoopt op de goddelyke bermhertigheid, zoo als al degene die hem gekend, bemind en geëerbiedigd hebben, voor hem op de goddelyke regtveerdigheid hopen. »

Door koninglyk besluit van den 9 february wordt er een traktement van 500 fr. gehecht aen de plaets van derden kapelaen van O. L. V. kerk te Tongeren.

Te rekenen van den 1ste january 1857 worden de volgende traktementen afgeschaft :

1° Een traktement van 500 fr. dat gehecht was aen de plaets van kapelaen van Waltwilder.

2° De traktementen van 500 fr. gehecht aen het hospitael van St Truijen ; aen het begynhof van Tongeren en aen de kapellen van Mulken en Offelken onder Tongeren.

—

Door koninglyk besluit van den 9 january, is de heer J.-L.-H. Kallen, advokaet te Maeseyck, vrederegter benoemd van het kanton Beeringen, in plaetsvervanging van M. Spineux die zyn ontslag heeft gegeven.

DE ZWARTE BENDE.

Een romantisch verhael.

Muziek, schitterend waslicht, dansgedruisch en ryke costumen verkondigden een glansryk feest, dat in de zalen van den graef van Salembier gegeven werd

Onder deze titer kende men in 1798 te Brugge een der vernuftigste, rykste en elegantste burgers, die, naer men zegde, een onmetelyk fortuin geërfd had van eenen bloedverwant in de Indiën.

Het feest was zyne verloving met Margaretha Ravenscot, eenige dochter van den baron Van Ravenscot.

Toen het elf ure sloeg en het bal ten toppunt van levendigheid raekte, trad de kapitein Villedieu in vollen uniform de zael binnen, en begaf zich, tot verwondering der gasten met groote overhaesting naer den graef. Hy fluisterde dezen eenige woorden toe, en vertrok toen weder met denzelfden spoed, maer Salembier keerde zich tot de groepen, die de hoofden byeen staken en zegde :

« Myne vrienden ! Ik kan nauwelyks woorden vinden, om u het treurige voorval te melden, dat my daer berigt werd, want hier zyn vele betrekkingen byeen van den gevallene ! »

Aller gelaet teekende ontroering, en een gemompel van ontzetting doorliep de vergadering. » Ja, myne heeren, waertoe langer gezwegen, de Zwarte Bende, die sedert eenige jaren dezen omtrek ontrust, heeft een nieuw slagtoffer gevonden in den vader myner bruid, die onder hunne slagen gevallen is. » Onder deze woorden parelden tranen op zyne bleeke wangen. De heilige pligt rust op my om den moordenaer op te sporen en der geregtigheid over te leveren ; Villedieu is tot dat einde met vele makkers op weg gegaen, en ik zal my eerst eenigzins van de ontroering trachten te herstellen, die deze tyding my veroorzaekt heeft. Ik vrees, dat de ramp in hare geheele uitgestrektheid nog onbekend is ; want gy weet dat deze moordenaers tot dusverre steeds meer dan eene misdaed te gelyk bedreven. Op twee, drie plaetsen tevens treffen hunne slagen, ten einde hun *alibi* te kunnen bewyzen. God geve, dat wy morgen geene verdere gruwelen vernemen ! Het gezelschap verspreidde zich als ware er een onweder over losgebersten, en welhaest was het hotel van Salembier geheel verlaten.

Een uer daerna, in 't middernachtsuer, reed een man, in een wyden mantel gewikkeld en met den hoed in de oogen, stapvoets de poort uit, en den weg op, die naer Oostende leidt. De onbekende passeerde het gehucht Schipsdaele, sloeg regts den straetweg in, gaf toen zyn peerd de sporen en was in weinige oogenblikken halverwege Blankenberghe. Daer verliet hy den straetweg, sprong over eenen gracht en hield by een boschje stil waer hy van het peerd steeg, een zilveren fluitje uit de borst haelde, en een lang maer gedempt signael deed hooren. Men hoorde toen de galop van een tweeden ruiter, een wachtwoord werd gewisseld en het volgende gesprek ving aen tusschen de twee onbekenden :

— Is uw togt gelukt ?

— Ja, kapitein, hoewel de arme Jaques in den aenval omgekomen is. De oude koopman heeft een ongedachten wederstand geboden en zyn knecht loste, eer wy hem meester waren het pistoolschot, dat onzen kameraed in de borst trof.

— De ongelukkige ! Het spyt my voor hem ; maer wat hebt gy met zyn lyk gedaen ?

— Volgens gebruik hebben wy zyne gelaetstrekken misvormd, en zyn ligchaem met dat van den knecht, met steenen bezwaerd, in het kanael doen zinken. Het lyk van den schepen hebben wy, volgens onze orders, in galop medegevoerd en in de ruine by het naburig dorp gebragt, waer Joseph het bewaekt. Daerna hebben wy ons naer alle zyden verspreid, en ik kom u rekenschap brengen.

— Wel ! zeer wel ! En de buit ?

— Hier is hy, kapitein ! En de moordenaer, wiens handen nog vochtig waren van onschuldig bloed, gaf zynen aenvoerder eene portefeuille en twee welgevulde beurzen. Zy stegen toen beiden weder te peerd, keerden tot den grooten weg terug, en waren spoedig weder digt by Blankenberghe. Daer wachtte hen een derde ruiter.

— Gy weet, kapitein, zegde hy, dat ik niet gewoon ben, veel vragen te doen ; maer ik ben nieuwsgierig te weten, waertoe de dubbele aenval van dezen nacht dienen moet. Dit geval van Gent brengt ons weinig voordeel aen, en kan door de maetschappelyke betrekking van onzen dooden vriend leelyke gevolgen voor ons hebben.

De kapitein begon te lagchen : — Myn beste vriend ! antwoordde hy, uw vernuft is dezen avond zeker door den nevel verduisterd. Ik ga immers huwen, moet ik dan niet zoo spoedig mogelyk de erfenis bezitten, en te gelyk alle verdenking afweeren ? My dunkt, dat zulke redenen voldoende zyn.

— Zekerlyk, kapitein !

— Ha, ha ! En nu weet ge nog niets.

— Hoort, dorst naer wraek dryft my tot dit alles. Dit verwonderd u ? Wat ik er byvoeg, zal u nog meer verwonderen.

In een arme visschershut te Blankenberghe leeft een meisje, dat ik boven alle beschryving bemin. Om haer te bezitten, gaf ik rang, eer, rykdom en alles. Ik heb haer gebeden, ik heb my voor hare voeten geworpen, om een teederen blik, een liefdevol woord te ontvangen, en ik heb niets gevonden dan verachting !

De bandiet klappertande van woede.

— Kende zy dan uw bedryf ?

— Neen, neen ! Ik gaf my uit voor den zoon eens ryken koopmans. Maer dat is het niet, een ellendige visscher is myn gelukkige mededinger. Zy verwerpt my, die nooit